

Vyprávěl mi posel z krajů vzdálených,
kde noc je den,
a kde život v květech krásně zbarvených
zdá se být snem.
O dívce krásnější než Fátim, žena snů,
o chlapci, který s ní byl šťastný třikráte sto dnů.

Své verše jí psal a Korán jí chodil číst,
její srdce vzal bílý nepopsaný list,
růžovou vodou omýval vždy její tvář,
když s jitřní dobou, vycházela slunce zář.

S ránem však havran štěstí stín,
vzlétl nad kraj jak černý dým,
z křídel mu na zem spadla zášť,
láska oblékla smutků plášť.

A v chlapcově duši posel žárlivý
zlým ohněm vzplál,
pro nic za nic nožem, který tiší smích,
tu dívku hřál.

Tak Hádíth končí smrtí bláhovou
a den jde spát
tohle se stalo s dívkou ubohou,
však třeba znát.

Že Prorok vyřkl soud, jdi k lidem ztraceným,
Al Mandžum jméno buď tvé, jsi dnem věčně šíleným.

Ten posel neřek víc,
Korán jal se číst
a já veršů pár,
do písku jsem psal.

K ránu když havran štěstí spí,
vzlétl nad kraj jak černý dým,
z křídel mu na zem padá zášť,
lásku chraň, ten kdo jí máš.